

)					Y			
מוקדש לע"ב הבה"ח דוד	גיליון מספר	Г	ניאת שבו	ł'	כניסת שבת			פרשת שבוע
צברדלי <mark>נ</mark> ג ז"ל בן ש <mark>למח זלמן</mark> ושושנה נעמי הי"ן	109	מצפה רמון	יבנה	ירושלים	מצפה רמון	יבנה	ירושלים	ברים 👬
		20:19	20:22	20:20	19:15	19:23	19:05	

אורות הפרשה – הרב נאור מאיר גנון שליט"א.

אני רוצה לספר לכם הפעם על צדיק מיוחד שחי בדורנו-הרב שלמה בורשטין זצ"ל ועל אהבתו לארץ ולירושלים. הרב היה היחיד ממשפחתו שניצל מהשואה ותמיד אמר שהקמת המדינה בארץ היא נס עצום ומי כמוהו ראה את נס ההצלה ממוות לחיים. בתקופה שלפני מלחמת ששת הימים הורה להפסיק את לימודי החול בישיבתו (ישיבה תיכונית חדרה) ולעסוק רק בלימוד תורה וכך אמר לתלמידיו:"האחיכם יצאו למלחמה ואתם תשבו פה?!", . וכשנשמעה הבשורה על שחרור הכותל הרב פתח את ארון הקודש, חיבק את הבחורים ויצא בריקוד. באחד העיתונים נכתב:"אצבע אלוקים היא", והרב הזדעק:אצבע?! זו יד ה'!. כשנסע אחר כך לירושלים עם משפחתו בסמוך לחומות העיר העתיקה חלץ את נעליו ואמר:"של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קודש הוא" והוסיף שכך הוא מרגיש קרוב לאדמת הארץ הקדושה וביקש גם מילדיו לחלוץ נעליהם. אנו נמצאים בימים של אבל על חורבן הבית. איך אפשר להרגיש בצער על דבר שלא זכינו לחזות בו?לעניות דעתי רק אם נתחזק בעבודת ה' ובלימוד על בית המקדש נבין לאט לאט מה חסר לנו, כמה שפע עצום של חיים רוחניים רחש בינינו וכעת איננו. למרות הצער אנו נושאים מבטנו קדימה לירושלים, לכותל, לקיר הדמעות ומתמלאים כוחות, כמו הרב בורשטין זצ"ל שידע לראות איך אנו חיים בתקופת הגאולה ואיך מרימים ראש וממשיכים הלאה בשמחה. שנזכה בקרוב לחזות בשוב ה' לציון ברחמים וכל מחלה תסור מקרבנו. אוהב אתכם! שבת שלום (-:

דבר בעיתו מה טוב - מאורעות התנ"ך בתאריך היומי, על פי ספרו של הבח"ה דוד צברדלינג ז"ל. <u>ז' אַב:</u> ח ובַחֹדֶשׁ הַחָמִישִׁי בָּשָּׁבְעָה לַחֹדֶשׁ הִיא שָׁנַת תִּשַׁע עשְׁרֵה שַׁנַה לַמֵּלֵךְ נָבְכַדְנָאצֵר מֶלֶךְ בַּבֶל בַּא נְבוּזַרְאָדָן רַב טַבַּחִים עֶבֶד מֶלֶךְ בַּבֶל יְרוּשַׁלָם: ט וַיִּשְׂרֹף אֶת בֵּית יְהוַה וְאֶת בֵּית הַמֶּלֶךְ ּוְאֵת כָּל בָּתֵּי יְרוּשָׁלַם וְאֶת כָּל בִּית נָּדוֹל שָׁרַף בָּאֵשׁ: י וְאֶת חוֹמֹת יְרוּשָׁלַם סָבִיב נַתְצוּ כַּל חֵיל ַכַּשְׂדִּים אֲשֶׁר רַב טַבָּחִים: יא וְאֵת יֶתֶר הָעָם הַנִּשְׁאַרִים בָּעִיר וְאֶת הַנֹּפְלִים אֲשֶׁר נַפְלוּ עַל הַמֶּלֶךְ בַּבֶּל וָאֵת יֶתֶר הֶהָמוֹן הֶגְלַה נְבוּזַרְאֶדַן רַב טַבַּחִים: יב וּמְדַּלַת הַאַרֶץ הִשְּאִיר רַב טַבַּחִים לְכֹרְמִים וּלְיֹגְבִים: יג וָאֶת עַמּוּדֵי הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר בֵּית יְהוַה וְאֶת הַמְּכֹנוֹת וְאֶת יַם הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר בְּבֵית יְהוַה שָׁבָּרוּ כַשִּׂדִּים וַיִּשָּׂאוּ אֵת נָחֻשְׁתַּם בַּבֶּלַה: יד וְאֵת הַסִּירֹת וְאֵת הַיַּעִים וְאֵת הַמְזַמְרוֹת וְאֵת הַכַּפּוֹת וְאֶת כַּל כָּלֵי הַנָּחשֵת אֲשֶׁר יִשֶּׁרָתוּ בָּם לַקַחוּ: טוּ וְאֶת הַמַּחִתּוֹת וְאֶת הַמִּזְרַקוֹת אֲשֶׁר זַהַב זַהַב וַאֲשֶׁר כֶּסֶף כַּסֶף לַקַח רַב טַבַּחִים: טז הַעַמּוּדִים שְׁנַיִם הַיַּם הַאֶּחַד וְהַמְּכֹנוֹת אֲשֶׁר עֲשָׂה שְׁלֹמֹה לְבֵית יְהֹוָה לֹא הָיָה מִשְׁקָל לִנְחֹשֶׁת כָּל הַכֵּלִים הָאֵלֶּה: יז שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה אַמָּה קוֹמַת הָעַמּוּד הַאֶחַד וִכֹתֵרֶת עַלַיו נָחֹשֶת וִקוֹמֵת הַכֹּתֵרֶת שַׁלֹש כתיב אמה אַמּוֹת וּשִּׁבַכַה וִרְמֹנִים עַל הַכֹּתֵרֶת ַסַבִּיב הַכֹּל נָחֹשֶת וְכַאֵלֵה לַעֲמוּד הַשֶּׁנִי עַל הַשְּבַכַה: יח וַיָּקַח רַב טַבַּחִים אֵת שְׂרַיַה כֹּהֶן הַרֹאשׁ ָוְאֶת צְפַנְיַהוּ כֹּהֵן מִשְׁנֶה וְאֶת שִׁלֹשֶת שֹׁמְרֵי הַסַּף: יט וּמְן הַעִיר לַקַח סַרִיס אֶחָד אֲשֶׁר הוּא פַקִיד עַל אַנְשִׁי הַמִּלְחָמָה וַחֲמִשָּׁה אָנַשִּׁים מֵרֹאֵי פְנֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר נִמְצְאוּ בַעִיר וְאֵת הַסֹּפֵר שַׂר הַצַּבָא ַהַמַּצְבָּא אֶת עַם הָאָרֶץ וְשִׁשִּׁים אִישׁ מֵעַם הָאָרֶץ הַנִּמְצְאִים בַּּעִיר: כ וַיַּקַח אֹתָם נְבוּזַרְאֲדָן ַרַב טַבַּחִים וַיֹּלֶךְ אֹתָם עַל מֶלֶךְ בַּבֶל רִבְלָתָה: כא <u>ויך</u> אֹתָם מֶלֶךְ בַּבֶל וַיְמִיתֵם בְּרִבְלָה בְּאֶרֶץ חֲמָת וַיֹּגֶל יְהוּדָה מֵעַל אַדְמַתוֹ:

(פסוק ח ועיין תענית כט ע"א)

ט' אב: א וַיְהִי בִּשְׁנַת אַרְבַּע לְדָרְיָוֶשׁ הַמֶּלֶךְ הָּיָה דְבַר יְהוָה אֶל זְכַרְיָה בְּאַרְבָּעָה לַחֹדֶשׁ הַתְּשִׁעִי בְּכִּסְלֵּו: ב וַיִּשְׁלֵח בִּית אֵל שַׂר אֶצֶר וְרֶגֶם מֶלֶךְ וַאֲנָשָׁיו לְחַלּוֹת אֶת פְּנֵי יְהוָה: ג לֵאמֹר אֶל הַכֹּהָנִים אֲשֶׁר לְבֵית יְהוָה צְבָאוֹת וְאֶל הַנְּבִיאִים לֵאמֹר הַאֶּבְכֶּה בַּחֹדֶשׁ הַחָמִשִׁי הִנָּזֵר כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתִי זֶה כַּמֶּה שָׁנִים: ד וַיְהִי דְּבַר יְהוָה צְבָאוֹת אֵלַי לֵאמֹר: ה אֱמֹר אֶל כַּל עַם הָאֶרֶץ וְאֶל הַכֹּהְנִים לֵאמֹר כִּי צַמְתֶּם וְסָפּוֹד בַּחָמִישִׁי וּבַשְׁבִיעִי וְזָה שִׁבְעִים שְׁנָה הָצוֹם צַמְתְּנִי אָנִי: וּ וְכִי תֹאְכְלוּ וְכִי תִשְׁתּוּ הְלוֹא אַתֶּם הָאֹרְלִים וְאַתֶּם הַשֹּׁתִים: ז הָלוֹא אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר קַרָא יְהוָה בְּיֵד הַנְּבִיִים הָרִאשׁנִים בִּהְיוֹת יְרוּשָׁלֵם וּשֶּׁבֶת וּשְׁלָוָה וְעָרֶיהָ סְבִּיבֹּתֶיהָ וִהַנְּגֶב וְהַשְׁפֵלָה ישֵׁב:

(מצודת דוד פסוק ג

(זכריה ז,א-ז)

(מלכים-ב' כה,ח-כא)

הקדמה לספר הזוהר - רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוללה"ה.

לז) נוסף עליו מין החי, שהוא בחי"ג של הרצון לקבל, ומדתו כבר נשלמה במדה מרובה, שהרצון לקבל הזה כבר מוליד בכל פרט ופרט הרגש חפשי פרטי, שהוא החיים המיוחדים לכל פרט באופן משונה מחברו. אמנם עדיין אין בהם הרגש זולתו, והיינו שאין בהם שום הכנה. להצטער בצרת חברו או לשמוח בשמחת חברו. וכדומה.

לח) נוסף על כולם מין האדם, שהוא בחי"ד של הרצון לקבל, והיא כבר במדתו השלמה הסופית, הרי הרצון לקבל שבו פועל בו, גם הרגש זולתו. ואם תרצה לידע בדיוק נמרץ, כמה הוא ההפרש מבחי"ג של הרצון לקבל, שבמין החי, עד הבחי"ד של הרצון לקבל שבמין האדם. אומר לך, שהוא כמו ערך בריה אחת של המציאות כלפי כל המציאות כולו. כי הרצון לקבל שבמין החי, החסר מהרגש זולתו, לא יוכל להוליד חסרונות וצרכים אליו רק בשיעור המוטבע באותה הבריה, בלבדה משא"כ האדם שיש לו גם הרגש זולתו, נמצא חסר גם בכל מה שיש לזולתו, ומתמלא קנאה לרכוש לו כל הישות שנמצאת בזולתו. ואם יש לו מנה רוצה מאתים, וכן נמצאים חסרונותיו וצרכיו הולכים ומתרבים עד שהוא רוצה לבלוע כל הישות שבעולם כולו.

עץ החיים – פירוש הסולם על הזוהר חדש, יתרו דףל"א טור א'.

מאמר למה נזכר נ' פעמים יציאת מצרים
א) אנכי ה' אלקיך: בפסוק הזה שאל
רבי ייסא הקטן מן החברים, מרשב"י, וא"ל
יש לי לשאל שאלה אחת ממך, ודופקת לי
בלבי, ואני ירא לשאול ממך. ואני אומר,
אם אשאל אני מפחד אולי אענש. ואם לא
אם אשאל אני מפחד אולי אענש. ואם לא
אשאל, נבוך אני בלבי. א"ל ר"ש אמור.
משכשא, הוא מלשון משובשת בגייסות
(יבמות פכ"ב).

ב) א"ל האי דקב"ה מדכר וכו': א"ל,
זה שהקב"ה מזכיר את ישראל בכל מקום
ומקום אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ
מצרים. אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם
מארץ מצרים. איזה יתרון מלמדנו בזה. הלא
מארץ מצרים. איזה יתרון מלמדנו בזה. הלא
תנאי שלם הוא, זהו שאמר לאברהם, כי גר
יהיה זרעך בארץ לא להם וגו' ואחרי כן
יצאו ברכוש גדול. א"כ למה לו להזכיר להם
הדבר בכל מקום ומקום.

אביעה חידות מני קדם

חידון לפרשת "וֹאשיהו" (מלכים-ב' פרקים כב-כה) מקבילה ל-דברים על פי חיבורו של הבח"ה דוד צברדלינג ז"ל.

ד. מה מנשה בירושלים שפך ועל זה ה' לא סלח

> ב. את מה כ^וווק צריכים עשי המכאכה המפקדים

א. מה קונים

בנוסף כעצים

ה. דברי איזה ספר המלך קרא באזני כל העם הנמצא

> ג. מה ה' שכרה ביהויקים כאשר דיבר ביד הגביאים

ו. באיזו לשון אמר המלך לחלקיה שילך עם השרים אל חֻלְדָּה

לתגובות, הקדשות והערות: or.david.way@gmail.com

פתרונות לגליון הקודם אוווו, במות, בוון, דבן ותירוש, התיכנה, וכא תוויה

מוקדש להצלחת: עדי בת שושנה נעמי, נאור מאיר בן אסתר ורעייתו, אוריאל בן אלישבע חפצי ורעייתו, ניצן בן אילנה, אריאלה אילת בת אילנה, בתיה בת עופרה,לרפואת חיים דב בן ציפורה, גבריאל בן אלישבע חפצי. לזרע בר קיימא: יפית חיה בת יהודית, חיים חי בן אבלין יהודית. ולרפואת כלל חולי עמו ישראל.לקבלת העלון בדוא"ל נא לשלוח לכתובת: guy.zwerdling@gmail.com ,

שבת שלום